

Hồi 11

Chúc Thọ Quần Hào Ôm Hoài Bão Thây Phơi Máu Đổ Khiến Tâm Hàn

Sau những tiếng là kinh ngạc trong sảnh đường mọi người đều đổ mồ hôi lo lắng. Men rượu cũng theo những giọt mồ hôi mà mất đi tự bao giờ. Trên những khuôn mặt của đa số đều chuyển sang màu trắng xanh ! Nhân sinh vốn vậy, ai mà chẳng tham sanh úy tử ! Ba lão hòa thượng nhìn nhau trao đổi rồi lão ở giữa từ từ đứng dậy, trầm giọng :

- Chấn Thiên Lệnh đã mất tích gần sáu mươi năm nay bây giờ lại xuất hiện trên võ lâm, ta chỉ hy vọng rằng Huyết Kiếp lần này tái xuất giang hồ từ bi hơn trước kia !

Giọng nói của nhà sư nghe rất thánh thiện. Lão hòa thượng ngồi ở giữa, tức người lên giọng trước đó nặng nề lắc đầu nói :

- Điều này chắc khó có thể có, Huyết Kiếp Thu đời trước đối với thế nhân không oán không thù còn đời nay thì mang cả một mối huyết hải thâm cừu ? A di Đà phật ! Ngã Phật từ bi xin hãy cải hóa người !.

Lão hòa thượng còn lại bỗng nhiên quét lên một tia mát kỳ quái rồi đứng vụt dậy trầm giọng :

- Hiện tại cứu vãn tình thế này có lẽ cũng chưa quá muộn !.

Hai lão hòa thượng nét mặt chợt biến đổi, bốn đạo nhãn quang chợt lóe lên những tia hàn lãnh, hiển nhiên hai lão đồng ý với lão tăng kia ! Cả ba lão nhìn nhau một lần nữa rồi từ từ bước ra phía đại sảnh. Lão đạo sĩ ngồi đối diện đưa tay quẹt mồ hôi rồi cười lạnh, lão lẩm bẩm như tự nói một, mình :

- Chấn Thiên Lệnh lại xuất hiện, Huyết Kiếp thủ tái xuất không hiểu thế gian còn bao nhiêu đứa ngốc như vậy nữa, biết đời trước giết bao nhiêu người mà hôm nay không biết tự lượng sức mình dám mang Chấn Thiên Lệnh trước khi mọc đủ lông cánh thì e rằng đã không còn. Thằng nhỏ này không phải điên thì chắc cũng rồ

Lão nâng cốc rượu lên trước mặt rồi ngửa cổ tu cạn. Toàn sảnh đường bây giờ chỉ còn một mình lão là còn ngồi bình chân nhấp rượu. Ba lão hòa thượng nghe lão lẩm bẩm vậy, chợt dừng chân, song ba lão là bậc tiền bối võ lâm đã từng trải trong đánh giá con người nên không chấp nhận lời nói của lão đạo sĩ, thật vậy theo các lão nhận

xét Đồng Thiên Kỳ không những anh hoa phát tiết ra ngoài mà khí độ lại oai phong tư chất lại mẫn tuệ, so với Huyết Kiếp năm xưa thì thấy có chỗ hơn chứ chưa thấy kém.

Lão đại hòa thượng ở giữa đưa mắt nhìn sang vị đạo sĩ đang lim dim, nhẹ nhàng nói :

- Đa tạ đạo huynh đã có lời chỉ giáo, song chúng ta là người tu hành chẳng lẽ khoanh tay nhìn bao nhiêu sinh mạng sắp bị hủy diệt sao ?

Lão đạo sĩ mở to mắt nhìn ba vị hòa thượng rồi lắc nhẹ đầu nói :

- Bần đạo sức hèn chí kém không dám ôm giữ lòng tư bi, cũng không dám khuyên một ai nếu như Phật gia không giảng chung qui lại là thuyết nhân quả !

Nói xong lão tiếp tục uống rượu không nói gì thêm. Lão hòa thượng bên trái nét mặt tỏ vẻ bất bình, định mở lời tranh biện song lão ở giữa dùng ánh mắt ngăn lại rồi quay qua lão đạo sĩ cất giọng khoan hòa :

- Đa tạ lão huynh đã có lời chỉ giáo !

Nói xong cả ba lão bước ra sảnh đường ngoài hướng về Thiên Kỳ lớn tiếng:

- Bọn bần đạo là Thiếu Lâm Giám Viện Trí Hải và nhị vị sư đệ Trí Nhân và Trí Giác xin cúi đầu cầu xin tiểu thí chủ.

Thiên Kỳ không hề quay lại chỉ lạnh lùng :

- Phật môn lấy từ bi làm trọng, tại hạ lại lấy hung sát làm đầu, chí hướng chúng ta không giống nhau thật khó tương hợp. Buổi sơ kiến lấy lễ như vậy e rằng hơi sớm !.

Trí Hải hòa thượng nghe xong giật mình kinh ngạc thầm nhủ :

- Tiểu tử nay tuổi tác chưa là bao sao có thể độc thấu suy nghĩ của mình !

Thoáng một phút suy nghĩ Trí Hải tiếp lời :

- Thí chủ thông mẫn hơn người, lão nạp vô cùng kính phục nhưng Phật môn lấy tế bần độ thế làm gốc, lão nạp đã là thân cửa chùa tuy biết rõ nội tình song không thể ngồi nhìn bao sinh linh loạn diệt, vì vậy ba huynh đệ lão nạp mạo muội nói một lời

Lời của lão hòa thượng thật khoan hòa song Thiên Kỳ chỉ lạnh nhạt :

- Nếu có lời xin đại sư cứ nói :

Trí Hải đại sư hít một hơi thật dài

- Tiểu thí chủ có biết uy tín của Chấn Thiên Lệnh trên giang hồ như thế nào không ?

Thiên Kỳ cúi nhìn chiếc lệnh trong tay trông nó thật sắc sảo, không phải là vàng ngọc song giá trị thì vô song. Chàng nhìn ba vị hòa thượng nhạt nhẽo, nói :

- Uy tín của nó tại hạ nói ra không tiện xin đại sư nói giùm cho !

Trí Hải gật nhẹ đầu nói :

- Những nơi nhận được lệnh bài phải xem như lệnh chủ quan lâm, vì vậy trong đại sảnh này mệnh vận của bao nhiêu con người đều phụ thuộc vào một lời của thí chủ !

Thiên Kỳ bước ngang một bước rồi quay phắt người lại, ánh mắt quắc lên nói:

- Đại sư nói vậy, chiếc lệnh bài này có thể hủy diệt bao nhiêu con người ở đây sao ?

- Đúng ! Chấn Thiên Lệnh quả có uy lệnh như vậy

Thiên Kỳ cười lạnh một tiếng, từ từ bỏ chiếc lệnh bài vào trong ngực áo, bình thản nói :

- Chấn Thiên Lệnh đã kiến lập nên uy tín từ tay của Huyết Kiếp Thủ đời trước, từ nay trong tay tại hạ sẽ làm tăng thêm uy lực đó chính là kỳ vọng của lệnh chủ đời trước và cũng là nguyên vọng của tại hạ. Vì vậy các vị đừng quên dưới Chấn Thiên Lệnh sẽ...

Lão hòa thượng Trí Hải phóng tia mắt nhìn quanh quần hùng rồi chợt cắt ngang câu nói của Thiên Kỳ :

- Không thể dựa vào dũng lược của thí chủ được !

Thiên Kỳ hơi giật mình song lập tức lạnh lùng như cũ, cười nhạt :

- Ý đại sư như thế nào xin cứ việc nói ra, Đồng môn tuy trẻ tuổi song làm gì cùng phải hợp với đạo lý. Trước khi uy tín của Huyết Kiếp chưa được gây dựng lại thì tại hạ quyết không dùng đến chiếc lệnh này !

Trí Hải hòa thượng hơi chấn động vội trầm giọng nói :

- Hùng tâm của thí chủ lão tăng vô cùng bội phục, thế nhưng vì cục diện của võ lâm trong mai hậu, lão nạp không thể không nói với thí chủ mấy lời !

Thanh âm của giọng nói của lão hòa thượng bây giờ so với trước có vẻ mạnh mẽ hơn.

Thiên Kỳ đưa mắt nhìn Thiên La Kiếm một cái rồi lạnh lùng :

- Đại sư không cần nói cũng được ?

Trí Hải thở dài nặng nề nói :

- Tiểu thí chủ ! biển khổ mê mông bao giờ mới chịu quay đầu, các đồng đạo võ lâm ở đây với thí chủ không một chút...

Thiên La Kiếm lúc này sợ Trí Phải phá vỡ mất lòng đổ kỵ của quần hùng đối với Thiên Kỳ, lão vội lớn tiếng cắt ngang?

- Các vị huynh đệ, Đồng Thiên Kỳ bấy lâu tác oai tác quái ở vũ lâm Trung Nguyên, chúng ta không thể nào thỏa hiệp với một loại không có nhân tính như vậy

được, theo lão phu đề xuất, cũng vì sinh tồn chúng ta hôm nay chỉ có con đường duy nhất là liên thủ tiêu diệt đại cường địch này, ý của Trí Hải đại sư và của quý vị hẳn đều tương đồng !

Giả Thiên Bằng nghe xong khuôn mặt trầm hẳn lại gần giọng :

- Ý của Trí Hải đại sư là muốn họ giải phân tranh mà ý đồ của Quá huynh lại là xúi giục quần đấu, Quá huynh ! xin hãy lý giải tận tường !

Thiên La kiểm lộ vẻ thâm hiểm :

- Ý của ta và Trí Hải đại sư giống nhau và cũng là mong muốn của toàn bộ đồng đạo ở đây...

Giả Thiên Bằng cười nhạt :

- Quá huynh và người này có một hận tận diệt toàn gia cho nên duy chỉ mình Quá huynh là không giống với mọi người ở đây thôi !

Tâm sự của Quá Nam Bình bị Giả Thiên Bằng phơi bày, gã vô cùng phần nộ song cố gắng trấn tĩnh, cười nói.

- Đơn huynh phải chăng vì quá sợ chết mà mong tìm một con đường thoát thân ?

Giả Thiên Bằng biểu hiện nét phần nộ, cười gần nói :

- Đơn Hành Tín này sợ chết hay không bây giờ nói ra hãy còn quá sớm, song chỉ biết một điều, Đơn mỗ hành sự cả đời không bao giờ để cho người khác lợi dụng ! Đơn mỗ xin tiếp lời Trí Hải đại sư nhất định không để cho Quá huynh biến quần hào thành công cụ !

Đơn Hành Tín vừa nói xong, trong quần hào vang lên những tiếng phụ họa đồng tình. Quá Nam Bình đại nộ cười lên cuồng ngạo nói :

- Đơn Hành Tín ! trên hải đảo này ta e rằng không có đất cho huynh kích động như vậy đâu ! Ha... ha...

Đơn Hành Tín cười khinh bạc nói :

- Quá Nam Bình ! võ công của huynh thuộc về các đại cao thủ thời nay song đối với Đơn mỗ thì Mai Đảo này không phải là đầm rồng hang cọp, ta đã dám nói thì có nghĩa là không xem Mai Đảo vào đâu

Quá Nam Bình ngửa mặt cười cuồng vọng :

- Ha... ha.... Hôm nay nếu như Đồng Thiên Kỳ không đến, kết cục thế nào thì lão phu cũng đã liệu trước rồi. Hay nói một cách thật lòng, trong các người có mấy người chân thành đến đây vì chúc thọ ?

Quần hào nghe xong đều thoáng giật mình, khuôn mặt của Đơn Hành Tín chợt trầm xuống chau mày nói :

- Huynh hãy nói thẳng ra !

Quá Nam Bình quét mắt một vòng trong đại sảnh, giọng thâm hiểm :

- Các người đều vì chiếc Cổ Đỉnh mà đến ! Những người ta mời thực sự thì không ai đến cả ha... ha... tin tức trên giang hồ truyền quá nhanh không tưởng, lão phu mới được chiếc đỉnh không đầy một năm thì mọi người đều đã biết.. ha ha... ai cũng biết trên cổ đỉnh có chứa Tiềm Long thần công, thử hỏi ý đồ đến đây của các người có cần lão phu nói ra không ?

Mọi người đều không thể ngờ lão già nhảy bén như vậy nên đều thoáng biến sắc Trí Hải đại sư lại lên tiếng :

- Quá thí chủ liệu việc như thần, ắt hẳn đã có chuẩn bị đối phó ?

Quá Nam Bình đắc ý cười lớn lên :

- Ha ha... chuẩn bị để hại người thì thừa không, song chuẩn bị đề phòng người hại mình thì quả thật là có. Các vị uống rượu mừng thọ không thấy mùi vị khác sao ?

Lão vừa dứt lời toàn đại sảnh hoảng kinh biến sắc, lập tức từng loạt xông vào cả lên :

- Phải bắt ngay lấy lão !

- Bắt lão lấy ngay thuốc giải !

Thiên La Kiếm vẫn cười ngạo mạn:

- Tất nhiên lão phu không thể nào chống cự nổi với bao anh hùng ở đây song Mai Hoa đảo còn nhiều lối thoát mà thời gian của các vị thì... ha.... ha... vì vậy các vị chỉ còn con đường hợp tác với lão phu là tối ưu.

Lòng tham sanh úy tử đã khiến cho dũng khí của quần hào giảm nhanh xuống. Bao nhiêu con mắt lại tập trung vào Đồng Thiên Kỳ, tất nhiên họ hiểu rõ hợp tác với lão có nghĩa là thế nào !

Trí Hải đại sư mặt thay sắc đến mấy lần, trầm giọng :

- Quá thí chủ biết rõ ba huynh đệ của lão nạp không hề uống rượu chứ ?

Thiên La Kiếm cười nói :

- Đúng vậy ! tại hạ biết rõ đại sư lấy từ bi làm đầu, nếu chúng ta hợp tác thì có thể trừ được một đại nạn cho võ lâm, cũng có thể giúp cho bao người ở đây lấy được thuốc giải. Điều này có gì lẽ gọi là "nhất cử lưỡng tiện" đó vậy !

Trí Hải đại sư quét ánh mắt như điện một vòng quanh đại sảnh, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng khinh miệt của Đồng Thiên Kỳ, lão trầm giọng nói :

- Tiểu thí chủ ! theo đại ý của thí chủ thì cục diện hôm nay có thể có mấy giải pháp tương đối vẹn toàn ?

Thiên Kỳ vẫn bình thản cười lạnh.

- Đồng mõ có thể có hai con đường để đi, theo đại sư thì nên đi con đường nào ?
Khuôn mặt của Trí Hải sầm lại, trầm giọng :

- Tiểu thí chủ ! Trời cao có đức hiếu sinh !

Thiên Kỳ giọng lạnh rợn người :

- Bất Quá Nam Bình tại hạ có thể làm được song e là phải so tài với nhiều người !

Mai Phụng Linh hơi hoảng vội lên giọng :

- Đồng công tử. Người...

Thiên kỳ trình tĩnh nói :

- Mai cô nương ! hơn ai hết cô hẳn biết rõ tại hạ không phải là người hiệp nghĩa, cũng không phải là kẻ sĩ mang lòng nhân ái. Đồng mõ vì thù mà sinh ra, vì hận mà đến !

Trí Hải tại sư bỗng trầm mặt lại nói:

- Tiểu thí chủ không cảm thấy là quá lời sao ?

Thiên Kỳ vẫn không thay đổi nét mặt nói :

- Đồng mõ hẳn tự biết mình quá lời hay không, đại sư, nhớ năm xưa tổ phụ còn tại thế đã từng có bao nhiêu là bằng hữu, thế nhưng sau Khi Đồng mõ thoát nạn, tìm lại ở giang hồ những người vì Đào Hoa đảo mà sống chết. Đại sư biết còn lại bao nhiêu người không ?

- Lão nạp không đoán ra.

- Không phải đại sư không nhớ ra mà vì ngay một người cũng không có !

Chợt nghe tiếng nói thô lỗ của Lỗ Dũng vang lên :

- Mẹ nó, thật là quân "cẩu tạp chủng" (chó lộn giống) chẳng biết gì đạo nghĩa !

Thiên Kỳ tiếp lời :

- Vì như vậy nên tại không thấy mình có lỗi với thế nhân !.

Đột nhiên tiếng phụng Linh lại vang lên :

- Đồng công tử không nên nghĩ như vậy, ai cũng là người

- Đúng ! tại hạ không phủ nhận họ cũng là người và quyền lợi của mỗi con người !

Trí Hải đại sư sa sầm nét mặt nói :

- Xem ra tiểu thí chủ muốn bức bách người khác phải chọn con đường tử thí ?

Thiên Kỳ lại vẫn bình thản :

- Nếu các vị muốn thử bàn tay của Huyết Kiếp Thủ vươn đến Mai Hoa Đảo như thế nào thì cứ việc!

Nghe vậy Thiên La Kiếm vô cùng đắc ý, lão lớn tiếng :

- Lão phu nguyện cùng các vị anh hùng hợp tác và sẽ cùng nhau nghiên cứu võ công trên chiếc cổ đỉnh !

Trong sảnh vang lên một tiếng thô bạo :

- Quá Nam Bình ! Lão lấy gì để bảo chứng lời nói ?

Quá Nam Bình lạnh sắc mặt nói :

- Toàn gia của ta từ già đến trẻ ở đây cả thì thứ hỏi ta mọc cánh mà bay lên trời chắc.

Một thoáng im lặng rồi lại một người cao giọng nói :

- Lão phu sẽ cùng người hợp tác.

Vừa dứt một lão già mặt quắt tai rươi đã nhảy vọt đến ngay giữa sảnh đường. Tiếp theo đó là năm sáu đại hán cũng hưởng ứng.

Trí Hải đại sư thở dài nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp nghĩ rằng thí chủ nên suy nghĩ lại

Quá Nam Bình đột nhiên bước lên nói :

- Đại sư đừng thuyết phục nó vô ích !

Thiên Kỳ lạnh lẽo nói :

- Quá Nam Bình đã nói đúng !

Trí Hải đại sư trầm nét mặt lại, lúc này lão mặt quắt tai rươi đã bước về phía Thiên Kỳ, lão ta vừa động thân thì có liền người nữa bước lên, một vòng vây dần dần hình thành quanh chàng trai. Thiên La Kiếm bước lên phía đại sảnh, nhìn thẳng vào mặt Thiên Kỳ nói :

- Thiên Kỳ ! Mai Đảo và Đào Hoa Đảo đều tại Đông Hải này, người có táng thân tại nơi này thì cũng có thể xem là nơi chôn rau cắt rốn !

Thiên Kỳ thản nhiên nói:.

- Quá Nam Bình ! Người có biết rằng tại sao người còn sống đến hôm nay không ?

Quá Nam Bình cười thâm trầm :

- Bởi vì lão phu phải đợi xem người chết như thế nào ! và lại xem thử Huyết Kiếp Thủ tái xuất giang hồ có bản lĩnh gì

Đến đó bỗng mặt lão lộ hung quang, quát lên :

- Chúng ta lên !

Thanh âm của lão vừa dứt thì trong tay lão đã nắm chặt thanh kiếm sáng choang như kim ngân vung vít lên như gió táp mưa sa hướng phía Thiên Kỳ chụp lại, mọi động tác của lão nhanh đến kỳ lạ, thật không hổ danh là một trong Vũ Nội Tam Kiếm

Thiên La Kiếm vừa động thủ thì lão mặt quắc tai rươi cũng vung song chưởng quát lên :

- Độc Viên Mạnh Tâm Kỳ xin lãnh giáo mấy chiêu !

Vừa nói lão vừa vung lên song chưởng đẩy tới, kinh phong áp mạnh đến ngạt thở. Chỉ nhìn vào lòng bàn tay xanh xám của lão ai cũng có thể đoán ra lão chuyên dùng độc chưởng !

Cùng với lão ta, các cao thủ khác cũng xuất chiêu thu cùng một lúc đao, kiếm, chưởng, chỉ đều nhằm những đại huyết trên người Thiên Kỳ ập đến !

Thiên Kỳ với nét mặt vô cảm, tay cầm nhuyễn tiên đột nhiên vút lên; như ánh chớp chỉ nghe những tiếng đinh tai điếc óc của binh khí chạm nhau choang choang, vòng vây vừa thu hẹp lại bỗng nhiên trướng phình lên như cũ. Thiên Kỳ vẫn bình thản bất động giữa vòng vây như không có gì xảy ra cả..

Trí Hải đại sư tỏ vẻ bất an, lão hiểu rõ công lực và địa vị của bọn người này trên võ lâm nên lão không tin tưởng họ lắm. Vòng chiến lại thu hẹp lại, các cao thủ lại xuất những chiêu vô cùng lợi hại. vòng chu vi chừng một trượng, kiếm, đao, chưởng, chỉ cứ vung lên vun vút làm lóa mắt người xem, lại những bóng người cứ thay đổi vị trí liên tục, tất cả tạo thành một vòng vây ngoạn mục trùm lên Thiên Kỳ. Chưa hết, chưởng phong của các cao thủ quét khắp đại sảnh làm cho bao nhiêu chén bát giữa các bàn tiệc rơi loảng xoảng trên mặt đất tạo lên những hỗn hợp âm thanh lạ tai. Tất cả ánh mắt ở đó đều tập trung vào vòng chiến không đầy một trượng kia: Có ánh mắt thì hy vọng khẩn thiết, có ánh mắt thì háo hức muốn thử xem sức người, chỉ một số ít là có vẻ bàng quan.

Lão đạo sĩ ở trên vẫn ngồi yên vị độc ẩm, tất cả hình như lão không nghĩ không thấy. Khuôn mặt Phụng Linh dần dần mất vẻ bình tĩnh thường có, nàng như không tự chủ được bất giác bước về phía vòng chiến.

Hình như chỉ có Tà Bốc là bình tĩnh nhất, lão nói nhỏ :

- Mai cô nương, mau quay lại ?

Phụng Linh không quay lại nói

- Chàng chỉ có một người !

- Cô nương tham chiến không những không giúp gì được chàng mà còn làm cho chàng ta phân tâm, thật là lợi bất cấn hại !

Chính vào lúc đó, từ trong trận chiến vọng ra giọng của Thiên La Kiếm

- Bằng vào một chút võ công như vậy mà cũng dám xưng là Huyết Kiếp Thủ sao ?

Giọng Thiên Kỳ vang lại :

- Các người ắt sẽ hiểu ta xứng đáng hay không !

Vừa dứt thanh âm, vòng chiến chợt trướng dạt ra rồi chớp mắt lại co vào như cũ

Đột nhiên gã Mạnh Tâm Kỳ nhảy vọt ra khỏi vòng vây, đưa tay vào trong người rút ra một ống trúc màu đen rồi xoay mình nhảy vào trong vòng chiến.

Phụng Linh nhìn thấy sự lén lút của gã, nàng định truy cản bỗng nhiên bên tai nàng vọng đến một thanh âm :

- Nha đầu ? người cản hấn thì chiến cục cũng không thay đổi kết quả.

Khi Phụng Linh thoáng giật mình thì Độc Viên đã nhảy vào vòng chiến.

Phụng Linh mặt phẫn ửng hồng, mày liễu dương lên, nàng tung nhảy về phía cuộc chiến, đột nhiên tiếng của Độc Viên vọng ra ngoài :

- Tiểu tử nằm xuống này !

Trong màn kiếm đao như hoa tuy dày đặc bỗng lóe lên những chùm sáng như những sợi lông nhỏ dày đặc như màn lưới. Tà Bốc nhìn thấy hoảng kinh buột miệng :

- Ngưng Huyết tâm!

Cùng với tiếng nói của Tà Bốc, trong trận chiến bỗng xuất hiện như một bức tường bằng các bàn tay mang hình huyết long tạo nên. Người ta không thể hiểu với một tốc độ như thế nào mà có thể tạo nên một ảo cảnh như vậy !

- Tiềm Long ấn

- Trời ! Tiềm Long ấn !

Những tiếng hét kinh hãi vang lên từ bên ngoài cộng với những tiếng hét thê thảm từ vòng trong tạo nên những âm thanh hỗn loạn. Cùng với những tiếng la hét, những phần của thân thể con người bắn lên trong dòng máu rơi vãi khắp nơi và những mẩu binh khí gãy rơi loảng xoảng trên mặt đất... Thật là một sự hỗn loạn, khi tất cả đã trở về yên tĩnh, mọi người ở đó sững sờ như ngây như dại. Lão đạo sĩ trên bàn không tự chủ được, đánh rơi cả chén rượu đang cầm tay, lão lảo bầm như tự nói :.

- Ta biết trước sẽ kết thúc như vậy, song không ngờ thằng nhỏ ra tay khủng khiếp đến thế !

Khi mọi người hoàn hồn thì chỉ còn một bóng người đang thoái lui dần về phía cửa lớn. Đó chính là người duy nhất còn sống sót : Quá Nam Bình. Thiên Kỳ vẫn đứng bất động giữa vòng vây, đầu ngọt roi trên tay chàng còn tiếp tục nhỏ máu. Bên cạnh

chàng là Mai Phụng Linh với khuôn mặt tái xanh vì cơn khủng hoảng. Thiên Kỳ ánh mắt lạnh lùng quét trên mặt Thiên La Kiếm một lúc rồi nói

- Quá Nam Bình ! Trước khi mặt trời mọc, tôn giá sẽ vẫn là người duy nhất còn sống trong đám người giao đấu cùng với Đồng mõ. Đồng mõ muốn rằng tôn giá phải sống đến ngày mai để hồi tưởng những gì đã xảy ra ngày ấy

Lúc này, Thiên La Kiếm đã đi đến cửa của sảnh đường lão dương thanh kiếm gãy lên, ánh mắt kinh hoàng của lão nhìn lại quanh đại sảnh nhưng không nói gì thêm.

Chính trong lúc này, trên bức tường của viện không biết từ bao giờ đã xuất hiện bốn bóng người không không phát hiện ra cả.

Mai Phụng Linh như không chịu nổi trước cảnh tàn khốc này, nàng hít một hơi dài trầm giọng :

- Đồng công tử ! đối với những tử thi này công tử nghĩ thế nào ?

- Mai cô nương ! tại hạ không có gì nghĩ cả !

Phụng Linh sững sờ bước lui một bước, nói :

- Giữa họ và chúng ta có cừu hận gì ?

Thiên Kỳ bình tĩnh nói :

- Cô nương cho rằng chúng ta đã sai rồi ư ?

Phụng Linh vẻ cay đắng nói :

- Trước đây ta đã hiểu không đúng về công tử. Cho đến hôm nay ta mới hiểu bản tính thực của công tử, thật quá tàn nhẫn ác độc !-

Mặt Thiên Kỳ thoáng vẻ cô độc kỳ quái, chàng nói :

- Cô nương sẽ hiểu thêm một điều là Đồng mõ không giết nhầm người ! Cô chưa hiểu rõ Đồng mõ!

Phụng Linh lắc nhẹ đầu :

- Đúng ! quả là ta chưa hiểu rõ công tử, nhưng đợi đến khi ta hiểu rõ công tử thì e rằng bàn tay ta cũng đã vấy đầy máu, lòng ta cũng đã nhiễm tính hiếu sát như công tử. Cũng may mà ta đã sớm hiểu ra một con người, một người mà trước đây ta nghĩ rằng quá quang minh lỗi lạc.

Cùng với giọng nói phẫn uất, hai dòng lệ châu của nàng lăn dài trên má...

Nhìn thấy đôi dòng lệ châu, Thiên Kỳ hơi biến sắc mặt, chàng cười nhẹ nói

- Mai cô nương ! Cô là một người quá sức trong sáng và thiện lương. Một ngày nào đó cô sẽ hiểu Đồng mõ là người như thế nào, nhưng điều đó cũng không quan trọng, vì cho dù máu có chảy như thế nào thì bàn tay của Đồng mõ cũng không tanh mùi máu !

Phụng Linh chẳng nghĩ gì đến tình hình trước mắt, nàng nói :

- Một ngày nào đó công tử cho rằng ta sẽ đợi đến cái ngày đó để hiểu công tử sao ?

Thiên Kỳ thoáng đổi sắc song cũng rất bình tĩnh :

- Mai cô nương ! Cô nên rời khỏi chỗ này !

Phụng Linh nhìn uất ức nghẹn giọng:

- Đúng ! ta nên đi, và sau này ta cũng không mong gì...

Phụng Linh chưa dứt câu thì một giọng nói cắt ngang :

- Nha đầu ! đừng quá yếu đuối, những người mà y giết đều là những kẻ thấy lợi quên nghĩa, tham sanh úy tử, khi lão sư thái về sẽ giảng cho ngươi về điều đó. Bây giờ thì ngươi nói cho hết câu, sau này ngươi làm sao gặp lại Đồng công tử ?

Phụng Linh cô vẻ chấn động, nàng nhìn sững lên mặt Thiên Kỳ, ánh mắt tỏ vẻ thất an, nàng cảm thấy mình đã nói những lời quá ác độc với chàng trai đã mấy bận cứu nàng thoát khỏi cánh tay tử thần.

Bỗng tiếng của Trí Hải đại sư vang lên. :

- Tiểu thí chủ xin mở lòng tử bi !

Thiên Kỳ nhìn vào hiện trường, lúc này bao người lăm le như chực ăn tươi nuốt sống chàng bây giờ đâu mất cả. Quá Nam Bình hình như đã phát hiện những nhân vật lạ mặt xuất hiện, lão đang tuyệt vọng chột như hồi sinh, trầm giọng nói :

- Lão phu trước đây đã nói qua rằng...

Giả Thiên Bằng không lợi lão dứt câu cắt ngang :

- Dưới chưởng của Huyết Kiếp Thủ không ai còn sống lâu, ngươi không cần phải nói nữa ! Lão phu thừa nhận Đồng công tử đầy đủ tư cách để kế thừa Huyết Kiếp !

Nói đoạn lão bước về phía Thiếu Lâm tam vị Giám viện. Thiên Kỳ nhìn quanh một lượt trong đại sảnh rồi hướng ra phía hành lang nói :

- Ba vị huynh đệ, hiện tại là lúc ba vị đưa Mai cô nương ra khỏi đây !

Lỗ Dũng nghe vậy tròn mắt lên. nói như quát :

- Tiểu tử, ngươi chơi không tốt với bằng hữu, ngươi cho rằng chúng ta tham sanh úy tử sao ?

Thiên Kỳ nhìn Tam Tà với ánh mắt thành khẩn :

- Đồng mõ suốt đời không cầu xin ai, lần này... ba vị....

Tư Không Linh bỗng cười lớn cắt lời:

- Đồng huynh đệ không cần phải nói thêm, bọn chúng ta nghe lời người phó thác.

Đoạn lão nhẹ nhàng hỏi tiếp :

- Chúng ta ngày sau sẽ hội ngộ nơi nào ?

Thiên Kỳ bình tĩnh nói :

- Nếu còn có thể tương phùng thì chọn Xuyên Sơn Trấn.

Đoạn chàng hưởng về Phụng Linh :

- Mai cô nương ! có có thể đi rồi !

Tà Bốc sắc mặt có đổi, cung tay nói

- Đồng huynh, đừng quên trọng trách trên người đang mang, phải giữ lập trường của mình và khi chưa rõ ràng mình bạch chớ vội ra tay mà ân hận sau này !

Lão đạo sĩ trên kia bỗng đứng dậy nói lẩm bẩm :

- Thời gian sắp đến rồi, con nha đầu cũng nên đi rồi !

Lão như muốn ám chỉ điều gì nhưng không ai đoán ra.

Trí Hải đại sư lúc này bỗng lớn tiếng :

- Đồng thí chủ, hãy chuẩn bị đi !

- o O o-